

med, der involverer fællesskabstjenestemænd og tjenestemænd i andre EU-medlemsstater.

Artikel 4 i EU-bestikkelseskonventionen indeholder bestemmelser om ligestilling, der medfører pligt til at kunne straffe aktiv og passiv bestikkelse begået af eller over for medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret på samme måde, som når sådanne forhold er begået af eller over for nationale ministre, parlamentsmedlemmer, højesteretsdommere og medlemmer af revisionsretter. For så vidt angår medlemmer af EU-Kommissionen åbner bestemmelsen dog i lighed med artikel 4 i første protokol mulighed for at fravige pligten til at ligestille medlemmer af EU-Kommissionen med ministre, forudsat at medlemmer af EU-Kommissionen i så fald omfattes af de bestemmelser, der fastsættes med henblik på at kunne straffe aktiv og passiv bestikkelse, der involverer fællesskabstjenestemænd og tjenestemænd i andre EU-medlemsstater.

Som det fremgår af pkt. 4.6, er medlemmer af Folketinget, højesteretsdommere og ansatte i Rigsrevisionen omfattet af udtrykket »offentlig tjeneste eller hverv« i straffelovens § 122 og § 144. Den i pkt. 4.7.1.1. og 4.7.1.2. omtalte udvidelse af disse bestemmelser til bl.a. at omfatte offentlig tjeneste eller hverv ved De Europæiske Fællesskaber, jf. udtrykket »international offentlig tjeneste eller hverv«, vil derfor indebære, at også medlemmer af Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret undergives straffelovens bestemmelser om bestikkelse. Udvidelsen vil også omfatte medlemmer af EU-Kommissionen.

Hverken den gældende bestemmelse i straffelovens § 279 eller forslaget om en supplerende bestemmelse om EU-svig, jf. straffelovens § 289 a i lovforslagets § 1, nr. 8, er begrænset til forhold, der begås under udøvelse af dansk offentlig tjeneste eller hverv. Medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og Revisionsretten samt andre fællesskabstjenestemænd, der begår EU-svig, vil derfor være omfattet af disse bestemmelser, jf. herved bemærkningerne til § 289 a i lovforslagets § 1, nr. 8.

På den anførte baggrund kræver gennemførelsen af de nævnte bestemmelser om strafferetlig ligestilling ikke yderligere lovændringer.

4.7.1.4. Som nævnt i pkt. 4.1. og 4.2., indeholder artikel 6 i første protokol til EU-svigskonventionen og artikel 7 i EU-bestikkelseskonventionen regler om *straffemyndighed* (jurisdiktionskompetence). Regler om straffemyndighed er også fastsat i OECD-bestik-

kelseskonventionens artikel 4 og i artikel 17 i Europarådets korruptionskonvention, jf. pkt. 4.3. og 4.4.

Efter samtlige retsakter er der pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på statens område. Over for denne pligt kan der ikke tages forbehold.

Endvidere er der i artikel 6 i første protokol til EU-svigskonventionen og artikel 7 i EU-bestikkelseskonventionen pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger eller tjenestemand i medlemsstaten, og i tilfælde, hvor lovovertrædelsen er begået over for en national tjenestemand eller en fællesskabstjenestemand, eller et medlem af de i artikel 4 i begge retsakter nævnte fællesskabsinstitutioner, og den pågældende er statsborger i medlemsstaten. Pligten til at have straffemyndighed omfatter også tilfælde, hvor gerningsmanden er fællesskabstjenestemand i en fællesskabsinstitution med hjemsted i den pågældende medlemsstat.

Artikel 17 i Europarådets korruptionskonvention indeholder pligt til at have straffemyndighed i et lignende omfang.

Artikel 6 og 7 i henholdsvis første protokol til EU-svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen samt artikel 17 i Europarådets korruptionskonvention åbner dog mulighed for at tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller flere af de ovennævnte tilfælde eller om kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser. EU-bestikkelseskonventionens artikel 8 og korruptionskonventionens artikel 17, stk. 3, indeholder særlige regler om jurisdiktionspligt, hvis der ikke sker udlevering (princippet om »aut dedere aut judicare«).

Efter straffelovens § 8, nr. 5, hører handlinger, der foretages i udlandet, under dansk straffemyndighed, når handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning. Det må antages, at bestemmelsen ikke blot omfatter tilfælde, hvor den konventionsmæssige jurisdiktionspligt er formuleret som en pligt til at »foretage retsforfølgning«, men også tilfælde, hvor pligten er formuleret som en pligt til at »have straffemyndighed«.

Med hensyn til konventionsbestemte jurisdiktionspligter indeholder straffeloven således hjemmel til dansk straffemyndighed, selv om jurisdiktionspligten rækker ud over den danske straffemyndighed, der er hjemlet i straffelovens § 6 (territorialprincippet), § 7 (personalprincippet, herunder kravet om dobbelt strafbarhed i § 7, stk. 1, nr. 2), og § 8, nr. 1-4, herunder når handlingen krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet.